

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р 1450/2021
22.04.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парничном поступку тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Драган Субашић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Високи савет судства, Трећи основни суд у Београду, чији је заступник Државно правобранилаштво из Београда, ради накнаде штете, одлучујући о захтеву Трећег основног суда у Београду за одређивање другог стварно надлежног суда за поступање у предмету тог суда Прр 153/2020, на седници одржаној 22.04.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За поступање у предмету Трећег основног суда у Београду Прр 153/2020, **ОДРЕЂУЈЕ СЕ** Други основни суд у Београду.

Образложење

Тужилца је 02.11.2020. године поднела тужбу Трећем основном суду у Београду против тужене, ради обавезивања тужене да исплати тужиљи на име новчаног обештећења износ од 600 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, заједно са законском затезном каматом, због повреде права на суђење у разумном року утврђеног решењем тог суда Р4р 79/2020 од 10.09.2020. године.

Трећи основни суд у Београду, уз допис Прр 153/2020 од 07.04.2021. године, доставио је списе предмета Врховном касационом суду, ради одређивања другог стварно надлежног суда за поступање у овом предмету и као оправдан разлог за свој захтев навео да, је у овом парничном поступку тужена Република Србија, Високи савет судства, Трећи основни суд у Београду, пред којим је вођен парнични поступак у коме је утврђена повреда права на суђење у разумном року и да у тој ситуацији не може одлучивати о новчаном обештећењу.

Врховни касациони суд је одлучујући о захтеву суда за одређивање другог стварно надлежног суда на основу одредби члана 62. став 1. и 7. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр.72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18 и 18/20), а у вези одредбе члана члана 30. став 2. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ бр. 116/08, 104/09, 101/10, 31/11, 78/11, 101/11, 101/13, 40/15, 106/15, 13/16, 108/16, 113/17, 65/18 - УС, 87/18 и 88/18 - УС), утврдио да је захтев основан.

Одредбом члана 62. став 1. ЗПП, је прописано, да, надлежни суд првог степена може сам или на предлог странке да поднесе захтев највишем суду одређене врсте да одреди да у поједином предмету поступа други стварно надлежни суд, ако је очигледно да ће тако лакше да се спроведе поступак или ако за то постоје други оправдани разлози. Одредбом става 7. овог члана, да, о захтеву надлежног суда првог степена из става 1. овог члана одлучује веће највишег суда одређене врсте.

Према оцени Врховног касационог суда, у конкретној ситуацији су испуњени услови за тражену делегацију из одредбе члана 62. став 1. ЗПП, зато што разлог изнет у захтеву првостепеног суда, представља оправдан разлог, који је од утицаја за делегацију другог стварно надлежног суда.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредби члана 62. став 1. и 7. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић